

bezpečnosti. Avšak oznamovací povinnost, jejíž uložení zúčastněné straně se domáhají st-lé, měla by jen ten účel, aby st-lé mohli požadovati se u horního úřadu příslušného policejního zákroku, jež tento úřad již z úřední povinnosti musí předsevzít. Takovouto oznamovací povinnost nelze však po názoru soudu uznati za potřebné zabezpečovací opatření (erforderliche Sicherheitsmassnahme) ve smyslu § 222 ob. hor. zák. Při tomto názoru není již třeba zabývat se otázkou, zda by vůbec st-lé mohli požadovati, aby povinnost oznamovací byla podnikateli hor uložena ve prospěch státního zřídelského inspektorátu, jehož úkolem je býti znaleckým poradcem úřadu, ani otázkou, zda žal. úřad právem označil petit st-lů v řízení správním vznesený o oznamování nebezpečných událostí při výzkumných pracích za bezpředmětný z toho důvodu, že výzkumné práce byly již skončeny, aniž se nebezpečné události dostavily.

O návrhu označeném shora sub b) vyslovil žal. úřad, že je mu prakticky vyhověno ustanovením normativního výnosu z r. 1911, podle něhož se kontroluje provádění všech bezpečnostních opatření daných v zájmu léčivých pramenů každého čtvrt roku za účasti dotčených stran, při čemž nebude ani překážky pro kontrolu vrtů do spodku úpadního revíru. St-lé tu namítají, že při tomto stavu věci jsou nuceni činiti vždy zvláštní návrhy na kontrolu vrtů, které mohou býti po případě úřadem zamítnuty. Než tím ve skutečnosti nemohou vyvrátiti úsudek žal. úřadu, že jejich návrhu, aby byly každého čtvrt roku zkoumány vrty třetího řádu, je prakticky vyhověno, když normativní výnos na čtvrtletní kontrolu všech bezpečnostních opatření pamatuje. Nebylo tedy do jejich práv výrokem žal. úřadu zasaženo, a to tím méně, uváží-li se, že případ, kdy úřad odepře kontrolu žádanou provést, může se stejně přihoditi i tehdy, kdyby zvláštní pravidelná kontrola st-li požadovaná byla výslovně nařízena. Pokud konečně odůvodňují st-lé svůj požadavek poukazem na to, že jen delší nepravidelná pozorování o stavu vrtů mohou ukázati, zda stav léčivých pramenů je zajištěn, nutno konstatovati, že svůj příslušný návrh ve správním řízení takto neodůvodňovali a úřadu tedy k rozhodování o něm nedali příležitost.

Č. 12.270.

Samospráva obecní: * V budovách, pro něž bylo uděleno stavební povolení po 27. lednu 1917 a kde tedy sazba všeobecného vodného činí 5% (§ 3 odst. 6 prav. ve znění vl. nař. č. 15/1928 Sb.), zmenší se podle § 12 odst. 4 cit. prav. při konečném rozvrhu část celkové úplaty na ten který nájemní objekt vypadající o všeobecné vodné, které naň skutečně připadlo podle sazby 5%ní, a nikoliv o fiktivní vodné, které by naň bylo připadlo podle sazby 10%ní.

(Nález z 23. ledna 1936 č. 5035/34.)

V ě c: Louis S. v Jihlavě proti rozh. okr. úřadu v Jihlavě z 21. října 1935 o vodném.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 18. března 1932 předepsal starosta města Jihlavy st-li vodné za rok 1931 na podkladě zjištěné spo-

třeby vody dle vodoměru 477 m³ takto: a) všeobecné vodné (5 % z vyměřovací základny 6.000 Kč) 300 Kč, b) zvláštní vodné (spotřeba vody 477 m³ à 2 Kč = 954 Kč — všeobecné vodné 300 Kč) 654 Kč, úhrnem 954 Kč.

Odvolání v pořadu stolic okr. úřad v Jihlavě zamítl nař. výměrem v podstatě z důvodu, že 50% snížení všeobecného vodného, poskytnuté v § 3 posl. odst. dávk. prav. budovám, pro něž bylo uděleno stavební povolení po 27. lednu 1917 (budovám »novým«), neznamená zvláštní výhodu pro tyto budovy, která by se musela projevit i při výpočtu zvláštního vodného podle § 12, nýbrž že i v těchto budovách musí se na celkovém vodném zaplatiti plná částka, která na budovu připadá dle ceny vody skutečně tam spotřebované.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Na sporu je otázka, jak má býti vyměřováno zvláštní vodné podle pravidel platných v městě Jihlavě a Dřevěných Mlýnech od 1. ledna 1931 do konce roku 1932, shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/1922 Sb. ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb., u budov, pro něž bylo nebo bude uděleno úřední povolení stavební po 27. lednu 1917.

Podle § 2 těchto pravidel vybírá se vodné jako všeobecné vodné za možnost bráti vodu z veřejného vodovodu a jako zvláštní vodné za vodu skutečně spotřebovanou. Podle § 3 odst. 6 prav. činí sazba všeobecného vodného 10 % nájemného (nájemní hodnoty) jednotlivých nájemních objektů; v budovách (částech budov), pro něž bylo uděleno nebo udělí se úřední povolení stavební po 27. lednu 1917, snižuje se sazba poplatku na polovici, pokud zákon nestanoví jinak. Podle § 12 pravidel je pak základem pro vyměření zvláštního vodného skutečná spotřeba vody, zjištěná podle § 11 v kubických metrech, a prodejní cena 2 Kč za 1 m³; úhrnný obnos prodejní ceny vody zmenší se o všeobecné vodné na ty které místnosti připadající, a zbytek činí zvláštní vodné, které je zaplatiti.

Stížnost má za to, že se při výpočtu zvláštního vodného podle odst. 4 § 12 pravidel všeobecným vodným na jednotlivý byt (místnost) připadajícím, o něž se kvota celkové úplaty za spotřebovanou vodu zmenší, rozumí u budov nových všeobecné vodné vypočtené 10% sazbou, nikoli všeobecné vodné skutečně předepsané podle odst. 6 § 1 sazbou poloviční.

Soud nemohl stížnosti dáti za pravdu.

Všeobecné vodné platí se podle § 12 lit. a) prav. za možnost bráti vodu z veřejného vodovodu. Při tom vycházejí pravidla z určité minimální spotřeby, kterou lze u každého držitele bytu (místnosti) obyčejně očekávat. Tuto výhodu plynoucí každému držiteli bytu (místnosti) z připojení na obecní vodovod oceňují pravidla ve smyslu odst. 3 § 28 zák. č. 329/21 Sb. určitým procentem z nájemného a stanoví podle toho všeobecné vodné (§ 3). Poněvadž tato výhoda je v podstatě stejná, jde-li o budovu novou neb starou, a ježto u budov nových je nájemné a tedy základ pro vyměření poplatku vyšší než u domů starých, stanoví pravidla, aby dosáhla stejnoměrného zatížení poplatníků podle míry poskytnuté výhody, v § 3 odst. 6, že se u budov nových snižuje sazba poplatku na polovici. Je-li dotyčná budova na obecní vodovod připojena

a je-li tedy možnost bráti vodu efektuována, pak platí se všeobecné vodné, předepsané podle výše nájemného, plnou částkou i tam, kde tato možnost daná připojením na vodovod není plně využitkována a kde tedy držitel bytu (místnosti) nespotřebuje takové množství vody, které pokládají pravidla za minimální odběr. V takovém případě se poplatníku ze všeobecného vodného ničeho nevrací (posl. odst. § 12). Ustanovení odst. 6 § 1, že se u nových domů předpisuje všeobecné vodné jen poloviční sazbou, sleduje tedy účel, aby držitelé bytu (místnosti) v takovýchto budovách, kteří vodu z obecního vodovodu neodbírají vůbec neb neodbírají ji v minimálním množství, nebyli příliš zatíženi.

Převyšuje-li množství odebrané vody míru toho, co je kryto všeobecným vodným, platí se ještě vedle toho vodné zvláštní za vodu přesahující tuto míru. Podle § 12 odečítá se od zvláštního vodného, vypočteného podle skutečné spotřeby vody a prodejní ceny a rozvrženého na jednotlivé byty neb místnosti, všeobecné vodné na dotyčné místnosti připadající. V takovémto případě nemá již všeobecné vodné funkci úplaty za nějakou minimální spotřebu jako v případech dříve uvedených, nýbrž má fakticky povahu zálohy placené na poplatek za vodu (zvláštní vodné), jehož definitivní výše se stanoví až podle výsledků měření vody v budově skutečně spotřebované. Proto se při výpočtu celkové úplaty za odebranou vodu (zvláštního vodného) může počítati jen s oním vodným, které dotyčnému držiteli bytu (místnosti) bylo skutečně předepsáno, lze tedy jen sraziti všeobecné vodné vyměřené podle odst. 6 § 1 sazbou poloviční. Započtení fiktivního všeobecného vodného 10 % z nájemného vedlo by k tomu, že by platili držitelé bytu (místnosti) v domech nových za stejné množství vody méně než držitelé bytu (místnosti) v domech starých. Že dávková pravidla chtěla poskytnouti takovou výhodu, že žádného jich ustanovení nelze vyčísti.

Nemohlo tedy »všeobecným vodným, na dotyčné místnosti připadajícím,« v odst. 4 § 12 prav. u nových budov býti míněno než všeobecné vodné snížené podle odst. 6 § 1.

Č. 12.271.

Ř í z e n í s p r á v n í: Předpisem § 86 odst. 2 vlád. nařízení č. 8/1928 Sb. není úřadu dáno oprávnění, aby nařizoval ex offo obnovu ve prospěch strany na úkor jiné strany ve správním řízení zúčastněné.

(Nález z 23. ledna 1936 č. 10.104/36.)

V ě c: Město Prešov proti rozh. okr. úřadu v Prešově ze 16. září 1933 o zvláštním vodném.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 15. března 1928 předepsal správní komisař města Prešova Marii H. na zvláštním vodném za rok 1927 částku 2.660 Kč 62 h, a okr. úřad v Prešově výměrem z 1. srpna 1930